

Arrest

nr. 121 389 van 25 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Miro, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. Uw vader stierf toen u twee jaar was tijdens een gevecht ten tijde van de Mujahedin. Uw vader zou een belangrijke positie gehad hebben binnen het communistische regime (Khalq partij). U bent gehuwd en hebt twee kinderen. In uw jeugd volgde u bij een organisatie een training tot mecanicien. U werd tewerkgesteld in Marko gedurende zeven jaar. Vervolgens startte u, ongeveer drie jaar geleden, met een eigen garage in het centrum van het dorp Jaba te Kot. U verklaart dat de taliban, onder andere de bodyguard van Mullah Saber, ongeveer drie à vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan naar uw winkel kwamen en u vroegen om met hen mee op patrouille te gaan om te gaan vechten. U weigerde dit, omdat u de enige

was om voor de familie te zorgen. De bodyguard van Mullah Saber werd daarop kwaad en zei dat u niet beter was dan de rest en dat iedere familie iemand gaf om met hen mee te gaan. Ongeveer één maand later werd u opnieuw persoonlijk door hen benaderd met de vraag zich bij hen aan te sluiten. Tien dagen voor uw vertrek vond u een dreigbrief van de taliban in uw winkel. U sloot daarop de winkel en keerde terug naar uw dorp. U liet de brief van de taliban lezen door de mullah van de moskee. In deze brief van de taliban stond dat men u gevraagd had zich bij hen aan te sluiten, maar dat u dit weigerde. Ze zeiden dat uw vader een communist was en u daarom weigerde zich bij hen aan te sluiten. U werd er ook van beschuldigd samen te werken met hun vijanden. Als men u zou vinden, zou men u niet in leven laten. Vervolgens benaderde u de dorpsraad en de malik (dorpsheer) om een oplossing voor uw problemen. Er werd een document opgesteld in verband met uw problemen, dat geattesteerd werd door de malik en ondervoorzitter van de raad. Met deze brief ging u naar het districtshuis in de hoop dat zij u konden helpen, maar ze zeiden dat zij niets tegen de taliban konden doen. Na een verblijf van vier of vijf dagen in uw eigen huis besloot u naar Maidanak te Shinwar te gaan en vervolgens Afghanistan te verlaten. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland waar op 6 juli 2012 uw vingerafdrukken geregistreerd werden. Vervolgens reisde u naar Italië waar op 24 juli 2012 uw vingerafdrukken geregistreerd werden. Via Frankrijk kwam u uiteindelijk na een reis van drie maanden en vijf dagen in België aan op 9 augustus 2012, waar u er één dag later asiel aanvroeg. U verklaart dat uw moeder, vrouw en kinderen na uw vertrek naar Maidanak te Shinwar verhuisd zijn. Ze verblijven daar bij uw schoonvader. Uw moeder zei u enkele dagen geleden dat de taliban naar het huis van uw schoonvader waren gekomen om naar u te informeren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor. Daarnaast legt u zeven foto's voor van u en uw vader, een rantsoenboek van uw vader, een businesskaartje van uw winkel, een dreigbrief van de taliban, een confirmatiebrief van de dorpsraad en de maliks, inclusief de enveloppen waarin deze documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst blijkt u onvoldoende aannemelijk te kunnen maken dat uw vader voor het communistische regime in Afghanistan gewerkt zou hebben en dat u omwille van zijn verleden, vele jaren later, zelf problemen kreeg met de taliban (CGVS, p. 20). Uw verklaringen over het werk en verleden van uw vader zijn immers uiterst beperkt gebleken. Zo stelt u dat uw vader een job had onder het communistische regime, maar weet u niet wat de specifieke functie of job van uw vader was. Hij zou wel een belangrijke positie gehad hebben. U zou enkele medailles van uw vader gezien hebben en uw moeder zou daarover gezegd hebben dat men dit krijgt als men als commandant een belangrijke job uitvoert (CGVS, p. 7). Gezien u verklaart dat uw vader een belangrijke positie had werd u daarop gevraagd welke positie hij dan precies had, maar dat weet u niet (CGVS, p. 7). Ook over de omstandigheden van zijn dood weet u bitter weinig. Zo stelt u enkel dat hij gedood werd door de mujahedin tijdens een gevecht, toen hij actief was voor het communistische regime, maar weet u verder niet waar hij gedood werd (CGVS, p. 7). Gezien uw beperkte verklaringen werd u gevraagd te vertellen wat uw familie over het werk van uw vader zei. Echter, verder dan de verklaring dat uw moeder zei dat uw vader een communist was en hij gedood werd in een gevecht door jihadisten komt u niet (CGVS, p. 7). Deze vage verklaringen overstijgen de algemeenheid niet en doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw vader. Dat uw vader stierf toen u nog een kind was, is geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis hierover (CGVS, p. 5). U stelt immers dat het werk van uw vader onder het communistische regime verbonden is met de recente problemen die u kende in Afghanistan met de taliban (CGVS, p. 20). U verklaart immers dat u pas problemen kreeg met de taliban toen zij te weten kwamen dat uw vader voor het communistische regime actief was geweest. U werd namelijk gezien als de zoon van een communist en de taliban zouden volgens u de mensen van Khalq haten (CGVS, p. 20). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via anderen, beter geïnformeerd zou zijn over het verleden van uw vader en zijn werk. Zeker gezien u enkele foto's van uw vader voorlegt waarop hij in uniform te zien is en u ook verklaart dat uw enkele medailles van uw vader gezien heeft. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw moeder op de hoogte is van het verleden van uw vader en hierover ook met u sprak (CGVS, p. 7). Andere familieleden, u heeft nog een oom langs vaders zijde in Kot, zouden u ook meer hebben kunnen verteld over uw vader (CGVS p. 5). Hierdoor kon u zich beter informeren over uw vaders professionele verleden (CGVS, p. 7, 12). Hierbij moet nog worden opgemerkt dat u geen bewijzen voorlegt van de activiteiten van uw vader en op geen enkele wijze aantoont dat u de zoon bent van een man die actief was onder het communistische regime. De foto's die u van deze persoon en uzelf voorlegt tonen namelijk de familiale band tussen u en deze persoon niet aan. Uit de foto's is verder ook niet af te leiden wanneer en in welke context deze getrokken zijn, waardoor zij geen bewijs van de werkzaamheden van uw vader kunnen

zijn. U legt aldus geen stukken voor die de band tussen u en deze persoon bewijzen. Bevreemdend is in dit verband ook dat u van de medailles die uw vader als commandant gekregen zou hebben geen bewijs kan voorleggen (CGVS, p. 7). Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat u het verleden van uw vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw vader en ondermijnen ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, gezien de activiteiten van uw vader een belangrijke rol spelen in uw vluchtrelaas. Uw problemen met de taliban en uw eigen vrees voor vervolging zijn volgens u immers rechtstreeks gelinkt aan de werkzaamheden van uw vader onder het communistische regime (CGVS, p. 20).

Uw verklaringen omtrent uw concrete problemen met de taliban zijn verder ook allerm minst overtuigend gebleken. Vooreerst is het opmerkelijk dat u pas recent, namelijk drie à vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, problemen zou gekregen hebben met de taliban omwille van het communistische verleden van uw vader (CGVS, p. 15, 20). Uw verklaring dat de taliban pas recent informatie over u begonnen te verzamelen, omdat u pas recent een winkel in Jaba opende, het districtscentrum van Kot, kan niet overtuigen (CGVS, p. 20). U verklaart namelijk dat u altijd in uw eigen dorp Miro gewoond heeft en dat er mensen van uw dorp aangesloten zijn bij de taliban (CGVS, p. 4, 7). Gezien u dus ook na het communistische regime in uw dorp bent blijven wonen en uw vader er ook begraven ligt, is het aldus niet geloofwaardig dat de dorpingen en bijgevolg dus ook de taliban niet eerder geweten zouden hebben dat u de zoon bent van een communist. Bovendien had u uw winkel in Jaba ongeveer al drie jaar (CGVS, p.6). Dat u dus pas recent een winkel in Jaba opende klopt niet. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Verder verklaart u dat u tot drie maal toe door de taliban gevraagd werd om zich bij hen aan te sluiten om te gaan vechten (CGVS, p. 14). Het is dan ook merkwaardig dat u verklaart dat u met de taliban hierover nooit concrete afspraken gemaakt heeft. Zo weet u niet wanneer u hen zou moeten vervoegen of waar u met hen naartoe zou moeten gaan (CGVS, p. 1016, 8). Dat u na de dreigbrief van de taliban nog vier tot vijf dagen in uw eigen dorp en eigen huis bent kunnen blijven wonen, en dit zonder problemen ondermijnt in grote mate de ernst van uw vrees voor vervolging door de taliban en aldus ook de geloofwaardigheid ervan (CGVS, p. 17). U nam hiermee immers een groot risico. Immers, in de dreigbrief stelden de taliban dat als ze u te pakken zouden krijgen ze u zouden doden, omdat u geweigerd had met hen samen te werken. Bovendien werd u ervan beschuldigd samen te werken met hun vijanden (CGVS, p. 12). Van de taliban is bekend dat ze niet bepaald zachtzinnig noch geduldig omspringen met 'verraders'. In dit opzicht is het hoogst merkwaardig dat ze u gedurende vier tot vijf dagen ongemoeid zouden laten. Uw verklaring hiervoor dat de taliban enkel actief zijn in de nacht en dat u enkel overdag buiten ging kan niet overtuigen (CGVS, p. 17). U haalt namelijk doorheen uw verklaringen diverse voorbeelden aan van personen bij wie de taliban naar de huizen kwamen om mensen met geweld mee te nemen, omdat ze geweigerd hadden samen te werken met de taliban (CGVS, p. 11, 17-18). Aangezien u na de dreigbrief nog enkele dagen in uw eigen huis bleef, ook 's nachts, had dit u dus ook kunnen overkomen. Zeker gezien u verklaart dat er mensen van uw dorp actief zijn bij de taliban en de taliban dus moeten geweten hebben dat u nog in het dorp was, daar u overdag nog contacten onderhield met de maliks en de dorpsraad (CGVS, p. 11, 17). De taliban hadden aldus gemakkelijk meer kunnen ondernemen of doortastender kunnen optreden. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Bijkomend dient nog opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd omtrent de door u afgelegde reisweg van Afghanistan naar België. Zo verklaarde u op het CGVS dat u niet per vliegtuig gereisd hebt en dat u zonder documenten gereisd heeft (CGVS, p. 14). Dit terwijl u initieel op bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat u vanuit Afghanistan per vliegtuig naar Iran reisde en hiervoor een paspoort van de smokkelaar kreeg. U weet niet of het een echt paspoort is of een vals. Het paspoort werd u afgenomen door de smokkelaar in Iran (DVZ overnameverzoek, vraag 28-29). Een verklaring voor deze tegenstrijdigheid geeft u na confrontatie niet. U houdt vast aan uw verklaring op het CGVS dat u geen vliegtuig nam en verklaart dat u per boot reisde (CGVS, p. 14). Echter, het louter aanpassen van uw verklaringen is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Daarbij, u hebt ook geen melding gemaakt van eventuele (vertaal)problemen tijdens uw gehoor op DVZ en u ondertekende deze verklaringen voor akkoord (CGVS, p. 3). Bovendien hebt u geen asiel aangevraagd in het Italië, ondanks dat u hiertoe wel de kans had. U hebt er namelijk 17 dagen doorgebracht en kwam er in aanraking met de Italiaanse autoriteiten daar uw vingerafdrukken er geregistreerd werden (CGVS, p. 14, Hit eruodac, DVZ verklaring, vraag 36 en DVZ overnameverzoek, vraag 29). Uw verklaring dat u geen asiel aanvraagde in Italië, omdat u zag dat er mensen op straat sliepen zonder eten en documenten kan niet overtuigen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de Subsidiäre Bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een

asielaanvraag indient waar dat mogelijk is. Het feit dat u pas in België een asielaanvraag hebt ingediend, terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Italië is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig de ernst van uw aangehaalde vrees en bijkomend ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

De voorgelegde documenten vermogen niet aan bovenstaande vaststellingen iets te wijzigen. Uw taskara dient hoogstens als een bewijs van uw nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Het businesskaartje van uw garage draagt verder niets wezenlijks bij aan uw asielrelaas (CGVS, p. 11). Het kan hoogstens een bewijs vormen van uw werkzaamheden in Afghanistan. Deze worden echter niet betwist. De foto's van u en uw vader werden hierboven al besproken. Daarnaast legt u nog een rantsoenboek voor, dat gebruikt werd ten tijde van het Russische regime in Afghanistan (CGVS, p. 12). Dit document draagt echter niets wezenlijks bij aan uw asielrelaas. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat u niet eens weet of het op naam staat van uw moeder of van uw vader (CGVS, p. 12). Over de voorgelegde dreigbrief van de taliban moet opgemerkt worden dat deze niet gedateerd is, waardoor aldus niet kan nagegaan worden wanneer deze werd opgesteld. Ook lijkt de stempel op de dreigbrief eerder gescand dan origineel te zijn, wat vragen oproept omtrent de authenticiteit van het document. Ook in verband met de bevestigingsbrief van de dorpsraad en de maliks kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden (CGVS, p. 11-12). Zo verklaart u dat de taliban contacten hadden met de maliks om te zien wie er van het dorp klaagt of rapporten geeft aan de overheid omtrent hun aanwezigheid (CGVS, p. 16). Volgens u konden de maliks van uw dorp ook niets doen tegen de taliban, omdat ze zelf bang waren voor de taliban en de autoriteiten (CGVS, p. 17). Gezien de angst van de maliks voor de taliban en de autoriteiten is het dan ook niet geloofwaardig dat de dorpsraad en maliks uw problemen met de taliban officieel zouden bevestigen en attesteren in een petitie die u daarna aan de districtsautoriteiten hebt voorgelegd (CGVS, p. 12, 17, 19). Deze verklaringen doen dan ook twifelen aan de authenticiteit van dit document. Bovendien is deze bevestigingsbrief niet gedateerd, waardoor niet kan nagegaan worden wanneer het werd opgemaakt. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet gebleken is. Daarbij, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad-stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge en gezonde man te zijn in staat om te werken (CGVS, p. 4). Zo verklaarde u gedurende zeven jaar een training gevolgd te hebben tot mecaniciens en had u tot aan uw vertrek uit Afghanistan een eigen garage (CGVS, p. 4, 6, 14). Bovendien spreekt u naast Pashtou ook een beetje Dari (CGVS, p. 4). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarnaast bent u vertrouwd met de stad Jalalabad. Zo verklaarde u dat u er iedere twee of drie maanden naar de markt ging (CGVS, p. 9). Ook beschikte u over voldoende financiële middelen om uw reis naar Europa te betalen, namelijk 13000 dollar door de verkoop van onder meer uw auto. U werd hierbij financieel gesteund door uw vriend Lal (CGVS, p. 13). Hoewel u deze gesloten heeft, heeft u blijkbaar ook nog steeds uw winkel in Kot. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen in Afghanistan met de taliban, maakt u ook niet aannemelijk dat u niet elders in Afghanistan terecht kan, omwille van de problemen die u in Afghanistan zou kennen. Inzake uw bewering dat u tevens niet terecht kan in Jalalabad, omdat dit een zeer onveilige stad is, moet verwezen worden naar de hierboven aangehaalde objectieve informatie en conclusies van het CGVS inzake de veiligheidssituatie (CGVS, p. 18).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat hij verklaart heeft het slachtoffer te zijn van politiek geïnspireerd geweld. Verzoeker bekritiseert het motief dat het niet aannemelijk zou zijn dat de maliks een petitie aan de autoriteiten zouden hebben overgemaakt met betrekking tot verzoekers problemen met de Taliban. Verzoeker meent dat de bevestigingsbrief die hij voorlegde dan ook met schending van de motiveringsplicht ter zijde werd geschoven.

2.2. Beoordeling

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet in concreto betwist. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, onder meer omdat:

- verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor het communistische regime in Afghanistan zou gewerkt hebben en dat hij omwille van diens verleden, vele jaren later, zelf problemen kreeg met de Taliban;
- verzoekers verklaringen omtrent zijn concrete problemen met de Taliban allerm minst overtuigend zijn;
- verzoekers verklaringen omtrent de vraag van de Taliban om zich bij hen aan te sluiten zijn allerm minst geloofwaardig;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn reisweg van Afghanistan naar België en vroeg geen asiel aan in Italië, hetgeen vragen doet rijzen omtrent de aangehaalde vrees;
- de voorgelegde documenten zijn niet van aard aan deze vaststellingen iets te wijzigen;

Deze motieven die steun blijken te vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins betwist. Verzoeker beperkt zijn kritiek tot het feit dat zijn "getuigenis en de documenten laconiek van tafel worden geschoven".

Met betrekking tot de taskara, het businesskaartje van zijn garage, de foto's van verzoeker en zijn vader, en het rantsoenboek motiveert de bestreden beslissing waarom deze stukken de beoordeling niet kunnen wijzigen. Met betrekking tot de bevestigingsbrief, motiveert de bestreden beslissing vooreerst dat deze niet gedateerd is zodat niet kan worden nagegaan wanneer deze werd opgesteld en dat de stempel eerder gescand dan origineel lijkt te zijn, hetgeen vragen oproept omtrent de authenticiteit van een document. Verder wordt gesteld dat de inhoud ervan erg onwaarschijnlijk voorkomt aangezien het niet waarschijnlijk wordt geacht dat de dorpsraad en de maliks de Taliban rechtstreeks zouden durven confronteren met een klacht aan de overheid, dit terwijl verzoeker beweerde dat de Taliban de maliks controleren en dat deze laatsten een grote angst hadden voor de Taliban. Tenslotte nog wordt verwezen naar informatie die werd gevoegd in het administratieve dossier, waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk valse documenten kunnen worden verkregen, zodanig dat aan deze Afghaanse documenten slechts een zeer relatieve bewijswaarde kan worden gehecht. Hoewel verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met deze motivering, laat hij na aan te duiden waarom deze motivering niet zou uitgaan van de correcte feitelijke vaststellingen.

De Raad stelt vast dat de beslissing van de commissaris-generaal, voor wat betreft het onderzoek naar de vluchtelingenstatus, afdoende gemotiveerd is en steun vindt in het administratieve dossier. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat op het tegendeel wijst. De Raad bevestigt dan ook de weigering van de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van het binnenlands vestigingsalternatief zoals voorzien bij artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot verzoeker wordt, na bespreking van de veiligheidssituatie alsook verzoekers individuele socio-economische positie, gemotiveerd dat de stad Jalalabad voor hem een veilig en redelijk vestigingsalternatief is. Verzoeker voert geen enkel argument aan tegen dit onderdeel van de bestreden beslissing.

De Raad bevestigt dan ook de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT